

З п'ятном німих терпінь явились ми на світ,
З чолом, завітчаним в зів'ялий ранком цвіт,
Життя прибрало нас в зір згаслих діадем —
Смутні ідем...

В осінній сірій день нас смуток породив,
Беззвідних ночей шум в колисці нас пестив,
В тісний обруч судьби скронь втомлену кладем
Смутні ідем...

Над нами не шумить труба бурхливих днів,
Не гріє сонце нас, ні громів дикий спів,
Безголосне колись торбани покладем —
...І в смутку відійдем...

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.